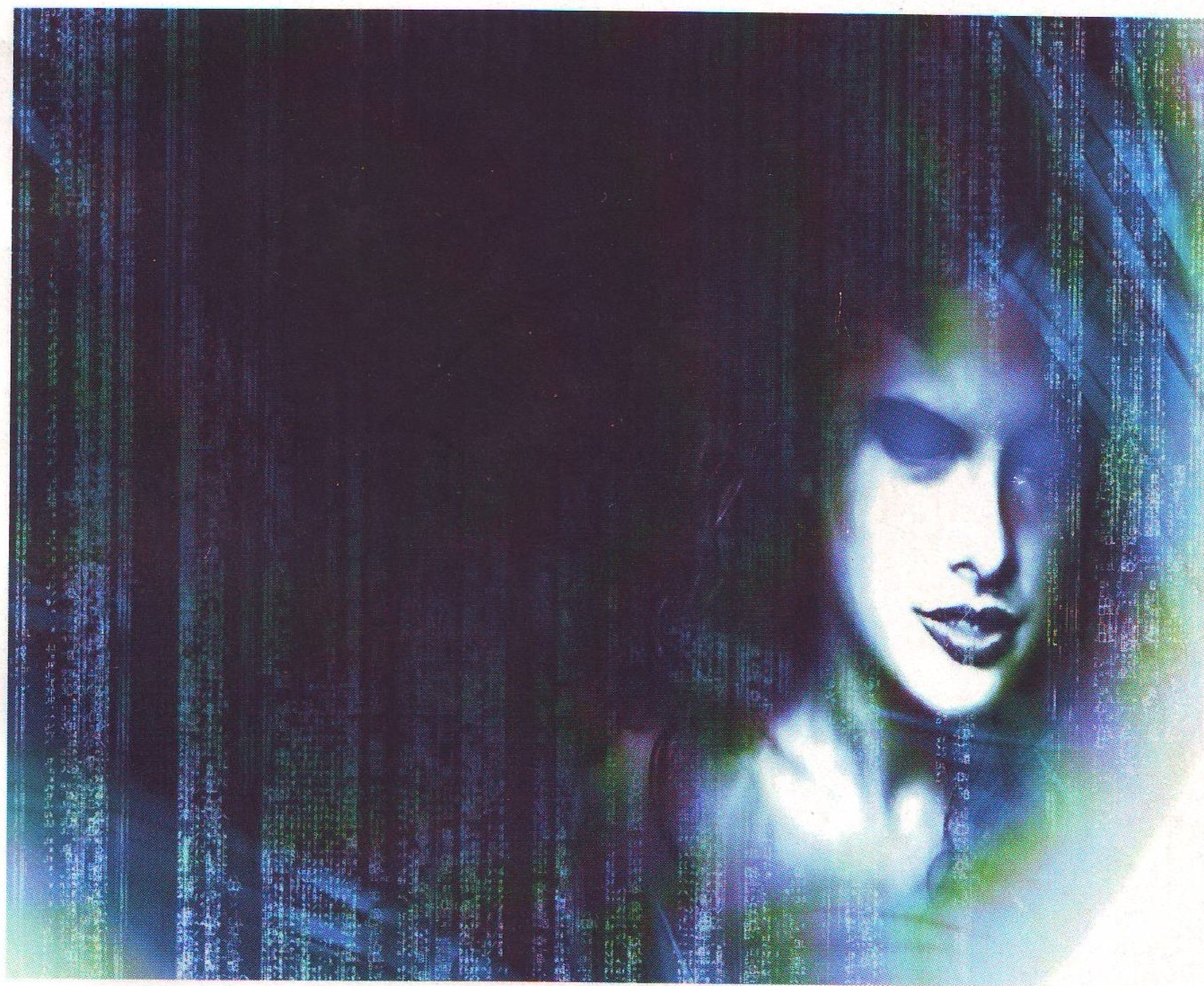
ALEXANDRU MĂRCHIDAN

De valpurgii nu am fost acasă

Alexandru Mărchidan

De valpurgii nu am fost acasă

PITEŞTI
2004

DIONYSOS ÎŞI RECUNOAŞTE COPIII

Cu dragoste, Luizei Caramalâu

Jucători de-a baba-oarba

când, frate Alexandru
şi pe noi or să ne arate-ntr-o
fotografie plină de amprentele
copiilor
bărbieriţi, liniştiţi, cu un zâmbet neşters
pe faţă
când din noi vor fi crescut demult
narcise şi ghiocei pentru albine
dar trebuie, aşa se cade
să râdem în fotografii.

Nebunie de-un ceas

munţi din nisip, îmi pusesem
la geam
şi pe cap fulgi scoşi cu de-a sila
din păsări de noapte
lăsasem căzute resturile
de la marele ospăţ
la care-am stat în capul mesei
şi pe fiecare scaun ca să nu mă cred
singur
au început să-mi crească aripi
de-ntuneric din colţurile casei
sau e îmbrăţişarea morţii
nu mai ştiu.

Jurnal de 8 decembrie

Răsăritul de azi are gust
de apă sărată ca şi când soarele
ar fi dormit într-o noapte
la amiază pescăruşii şi-au pus
ţipătul pe buzele ei
a venit întunericul
ca şi ieri, da,
ca şi ieri o staţie goală
îmi ţine de urât
tocurile unei eve
lovind asfaltul îngheţat într-un ritm
grav
mă războiesc barbar în metafore
cu plutirea unei frunze
a venit iar autobuzul să mă ducă
nu ştiu unde.

Propoziţii fără predicat

Doi bătrâni lângă plită.
Flori de busuioc sfărâmate în palmă.
Cămara cu gutui.
Pocnetul tăciunilor ca nişte secunde
întârziate.
Umbra din colţ — îngerul casei cel bun.

...

ninge patriarhal
că n-aş da decât să mă uit
cum m-acoperă Dumnezeu
în oraşul cu oameni de zăpadă
cad fulgi dintr-o moară
                    cât lumea
se scutură timpul pe noi
mâna ta rece ca prospeţimea
                    unui colind
îmi şterge crivăţul de pe frunte
şi-ar putea să mai ningă
                    o mie de ani
îmi stai în faţă floare de iarnă
să-ţi arăt de vrei poezia
ce cade de-o oră pe noi.

Ispită

ne cânta vântul prin poduri de case
călătoriile de-o iarnă–ntreagă
şi mărul cu pielea de şarpe
se-ndulcise după numai un gând
ne zorea cineva de sub coajă
să-i muşcăm din culoare pe rând

ştii, şi din părul tău negru ar putea
odată să mă muşte un şarpe de buze
şi din buzele tale ar putea
să-mi muşte din inimă un şarpe
de-aceea vreau azi să ascult
numai foşnetul razelor din priviri
făcându-şi cuib din frunze uscate
şi vântul cântându-ne doine
prin poduri de case.

Joc în doi

aş fi înnebunit să mă ştiu
atât de singur dacă n-aş fi aflat
după masă de la întunericul
ce şi-a spart capul de ochiul meu
că moartea ne ţine de mână
şi e credincioasă ea nu ne sperie
ne mângâie câteodată când morţii
pleacă dimineaţa să cumpere ziarul
şi chiar dacă se mai duce ea nu mă lasă
singur amintirea ei adică tocmai
copilul ei îmi ţine de urât
şi-atunci vorbim despre probleme filosofice
eu îi spun că iubirea nu e oarbă
ci doar puţin lovită la ochi
şi că e chiar frumos să strigi
că eşti viu când viscolul îşi cere afară
iarna lui dar ea râde face
din când în când îmi face semn
să sorb mai iute din cafea.

Demitizare

da, azi am surâs
aşa îţi promisesem
hai să ne prefacem că ninge
cu petale de trandafiri
ai putea să-mi aduci parfumul
tău pe-o tavă în fiecare dimineaţă
lângă micul dejun
şi eu voi pleca pe un cal cu aripi
sau cam aşa ceva
să mai omor nişte balauri
rămaşi de săptămâna trecută
iar la întoarcere-ţi voi fi adus
desigur floarea de pe stânca soarelui
dar mă-ncurcă ştii doar
ochii mei trişti
şi m-ai confunda cu alte personaje
trişti de nimicul strângerilor de mână
de nimicul florilor uscate
prin glastre.

Ceasuri cu poveşti

astăzi ploaia ne trimite
în cafeneaua rătăcită de timp
se cântă călătorie în anotimpuri
de nu ştiu cine iar şi iar
ceasurile noastre au împrumutat
ritmurile ploii cafeaua ne aruncă-n
ochi reflexe întunecate
se pare că Dumnezeu s-a hotărât
să scurgă tot cerul azi
poate la ieşire aşteaptă
vreun Charon să-şi ia plata
spune şi tu ceva domnişoară
până trece potopul până ne cresc colţii
şi-nviem miturile –
născute la o ceaşcă de cafea.

Definiţie

tu eşti ca şi când
eu aş uita să mor
dacă mi-ai cere
să-ţi spun cine sunt
ţi-aş cere să facem
schimb de inimi
strigându-ne după frunzele
unui păcat fără iad
a unor ruguri fără durere
în pântecele fiecărei zile
după ce am scalpat soarele
de răsărituri să acopăr
râsul vrăjitoarelor întru totul
pe coala aceasta orice e posibil
aşa cum altfel n-o să ai şansa
dacă aş plânge atunci Dumnezeu
ar fi ca şi cum aş fi vesel.

Cădere în sus

doar azi să nu vorbim
orbeşte despre înălţări spirituale
doar despre cum e să fii Viu
nu mă doare moartea
numai cea trăită are un sunet
de metal gros
să vorbim la o noapte de rece
la o frunză de verde
la un ţipăt de ochi
despre cum e să fii Viu
şi nu-mi aduce te rog
poveşti citite la şcoală
îmi plac vechile pergamente
de sub praful vorbelor de azi
ţi-am cerut pentru Dumnezeu
să fii Viu.

...

dintr-un prost obicei
oamenii mor
ce-ai zice dacă timp
de-o atingere am înnopta
pe insulele plutitoare asemenea
îngheţatei scurse pe-un cornet
ştiu că există locuri
şi mai ales inimi da, mai ales inimi
în care moartea e trimisă să moară
ce-ai zice dac-am împrumuta
şi noi o astfel de inimă
până când ne vom da seama
că nu mai suntem demult.

...

nu trecusem valea plângerii
nu-i spusesem ochiului
să zboare-n ochii sfinților
dar mi-am luat nopțile
şi pe mine trimițându-mă
prin nebuloasele câmpiilor
de nebun şi-a trebuit
să-mi las mapa şi părul
vâlvoi acolo nu mai conta
dacă ai sau nu păr dacă
mergi în mâini în degete
în cuvinte şi sărbătorile
naşterea şi renaşterea zeilor
se țineau zilnic la fel
spălatul pe față
se bea acelaşi soare
nu se-mparte nici prin gânduri
nici după geamuri
se cântă mult până nu
se mai ştie de sine apoi se moare
până la regăsire.

...

astăzi aripile sunt o greutate
în plus trandafirul japonez
suferă de boala tristețe
şi-şi cade frunzele prin casă
n-ar fi plouat atunci
sigur n-ar fi plouat...
să nu îmi juri iubire
necondiționată
e prea mult soare în noiembrie.

Rana de pe soare

să nu mă întrebi
de ploile pe care merg
lasă lumina aprinsă
să văd felia de întuneric
cum se ascunde sub pat
dacă în paradis sunt
flori şi ape de unde să ştiu
nu ştiu care e drumul
de la gângurit la marea tăcere
sau ce ne este aşa frică de noapte
ne paşte până la urmă iarba
şi n-avem unghii să ne-agăţăm
de gânduri să nu trecem
să nu sorbim din ziua
de ieri mai bine dă-mi
rădăcinile tale ia-le
pe ale mele să le-nfigem
în zâmbetul de niciodată.

Confesiune

şi ce dacă stau să măsor
timpul în baruri
visând în transparenţele secundelor
la ochii ei de egipteancă
— am şi uitat cum o chema —
dar parcă o cunosc de-o viaţă
ori de două
da, recunosc, mă-mbăt de minunile
dintr-o lume fără minuni
beau asfinţit după asfinţit
şi-apoi iar beau
daţi-mi un deget să scriu un poem
chiar dacă între timp
s-o fi pus taxă pe visat
puţin îmi pasă — atât mi-a mai rămas
dar cum spuneam de ochii ei
de egipteancă...

...

cineva aflase într-o seară
c-o să moară cu privirea
spânzurată de un fir de iarbă
pentru el ursitoarele au făcut
o excepţie şi veneau de fiecare
dată cu somnul soarelui
să-i amintească acest lucru
într-o zi cineva – pe el aşa
îl chemau toţi – a lipsit de acasă
cu săptămânile cu florile cu fluierele
străbunicului său şi abia acum
abia acum când eu mâzgălesc gânduri
pe foi neliniate s-a întors din gară
cu metafora de şapte şi zece
să-mi spună profeţia şi fuga lui
l-am crezut chiar mai înainte
şi-am jurat pe cerneala albastră
pe ochii culorilor şi pe buzele cântecului
să nu mai deschid uşa
la vreo ursitoare.

...

norul se făcea că plouă
jocul se făcea că scade
parcă era într-o peliculă veche
în rochia verde se apropia
de masa mea o amintire
fac cinste cu o lacrimă mi-a spus
ea cu ochii verzi aproape înfricoşător
de verzi a orbit veioza
atunci cu jocul ei când mi-a atins
fruntea într-un ieri mitic.
mi-amintesc manşeta albă îmi stătea
cortină între lume şi ochi
sărbătorile se scuturau pe florile
de piersic priveşte-mă cum pot
să zbor cum pot să mă mint
că zbor în primăvara aceea
începuse să ne plouă peste săruturi
înfricoşător de mult
mă întreb cât i-a trebuit soarelui
să înveţe s-apună
fac cinste cu o lacrimă
(era probabil aceeaşi
aproape înfricoşător de albă).

...

mai întâi se-nnorase
eu mi-alegeam norul din care
să-mi cresc degete de apă
să cad pe hainele ţiglă
ale caselor vechi pe vorbele de ţiglă
ale îndrăgostiţilor nocturni
în urma cortegiului a rămas doar ploaia
toate jumătăţile mele
sunt pierdute pe undeva în lumea asta
sau în altele.
ar trebui să mai trăiesc
încă zece vieţi să mă adun
de-aceea mai întâi m-am înnorat
ca să fiu aproape de ideea de plâns
scursă instantaneu pe obrajii atâtor jumătăţi
care-au căscat în mine
prăpăstii de netrecut.

...

cu o zi înainte să plouă
mi-au spus că toate ploile
sunt născute dintr-o ameţeală a timpului
la mine acasă timpul călca
liniştit feţe de masă
şi urmele de viaţă ale ultimului costum
am lăsat zilele întocmite
pe spătarul scaunului alb
atât de alb că l-ai putea confunda
cu o tristeţe îngheţată
au intrat fluturii pe geam
e frumos să vezi fluturi iarna
mi-am pus inima în cap
cu o zi înainte să vin.

* * *

sentinţa luase o cale neobişnuită
se hotărăşte unanim dreptul la plâns
lacrimile nu s-au mai împărţit
în bărbăteşti şi femeieşti
în lacrimi cu barbă şi lacrimi fără barbă
câţiva rebeli au fost executaţi
prin colţurile sufletului
de atunci veneau mereu de pe front
la poarta bunicului lacrimi disperate
că pe ele nu le-a ales nimeni
deşi fusese stabilit unanim
dreptul la plâns
şi pe acoperişul casei
şi prin podul cu războaie de ţesut
el n-avea unde să le mai găzduiască
şi mă lăsase pe mine de o vreme
neobişnuit de tânăr
să le ies înainte să le spun
să le mint
să se ducă
pe unde-or apuca.

* * *

am aflat acum o zi şi o viaţă
că ar fi bine să încerci măcar o dată
să-ţi faci poze cu sufletul gol
să-l vezi cum stă cu lumea
în braţe fără să se acopere cu ea
am făcut cândva un pact —
el să mă aştepte dintr-o călătorie
când o să-i trimit scrisori
pe palmele nopţii şi până atunci
ar putea căuta un loc
de unde să mă aştepte
ca o fecioară iubitul plecat la război
cu şuviţe din părul ei.
timpul a căzut la pat
şi toate poveştile de iubire
cu sufletul meu rătăcit
au rămas nişte flori desenate pe covoare
timpul a rămas greu cu moartea lui
cred că sufletul nu m-a aşteptat
şi-acum pe undeva
pozează gol.

...

noaptea se cântăreşte
după numărul nasturilor
de la gulerul răbdării pierdută pe jos
după tăietura din colţul şifonierului
stors de remuşcări gândurile izbesc cu mine
izbesc
izbesc
în marginile colilor de hârtie
copii întrebându-mă de sensul vieţii
sau numai excrescenţele desenelor
dăruite de un prieten mort
arabii de pe carpetă au ieşit
cu cămilele lor şi-l caută pe Allah
să le spun unde e Allah
ei nu sunt obişnuiţi decât cu nisipul
altfel ce rost ar mai avea oazele
dacă s-ar găsi apă peste tot
nu mă întrebaţi pe mine de sensul vieţii
e ceva pe care ieri îl ştiam
azi l-am uitat şi nu pot
să mi-l amintesc dintr-o dată
toate vazele din casă au crăpat
dintr-o lipsă de sens
(niciodată nu le umplusem
cu florile curse de sub pleoapele mele).

...

era ieri dinaintea
celuilalt ieri asemănător cu mâine
vântul râdea a nelumină a nedimineaţă
în oglindă apăream a ne-eu
frunza de vie s-a speriat
din cauza unei amintiri
cerul şi-a început iarna cu mine
aş începe să merg în priviri
dacă ai fi aici
moartea şi ea se speriase de o amintire
şi contempla norii pe o frunză de dud
odihneşte Doamne pe robul tău
pe robul tău...
pe robul tău...

...

mă plimbam cu ochiul
pe apa unei toamne
sau a unei halucinații matinale
nu se mai răsărea nu se mai pica
din cer cu frunze roase de păreri de rău
cred că te îmbrățișam matinal
fără să știi cred că farul a uitat să se aprindă
pentru mine
în mijlocul furtunii
cățelul pământului s-a urcat aici
şi vâslim spre o fericire
inexistentă spre un naufragiu
pe stâncile inimii şi-adormim obosiți
adormim
adormim
ca o barcă pe coasta râului
(inexistent).

...

cântec cu noduri
pe marginea tăcerii verzi de semafor
templul şi-a pierdut coloanele
cine ar mai putea crede în zeus
dacă zeus nu mai crede în zeus
a-nchis supărat toate uşile
panteonului ceilalți zei au plecat
sau zâmbesc agățați
de-un lănțişor la gâtul parfumat
al doamnelor cochete dar zeus
a-nchis orice uşă spre barba sa
doar câteodată lasă să-i cadă
câte-un dinte pe care
câte-un renumit arheolog
îl va duce mândru într-un
muzeu național
cântec cu noduri pe marginea
nodului noaptea a fost exilată
într-un suflet dintr-un mine.

...

nu se mai oprea ploaia
ca şirul întrebărilor unui copil
îmi cădea pe sufletul
cu răspunsuri neinventate
cuvântul stătea faţă în faţă
cu o idee pe care ar fi putut
s-o devoreze într-o dimineaţă
udă pe care unii o numesc poezie
câteodată mi se pare că tot pământul
vrea să-mi intre pe fereastră
să-mi rânjească acum înţelegi
de ce mi-e frică să rămân singur
în cameră când plouă
dacă numărul aripilor ar fi fost
mai mare de unu
cred că te-aş fi luat cu mine
în sufletul cu ploi ne-ude
cu răspunsuri neinventate.

...

de mine stau cocoţat eu
cu coiful nedumeririi pe buze
pe sprâncene într-o zi m-a
născut o tristeţe m-a păscut
m-a aşezat la trunchiul zilelor
pentru boturile mieilor
timpul ca o pârghie între
mine şi nemine se iubea
instantaneu cu sufletul meu
şi-atunci nimeni nu mă
poate învinovăţi de lacrimă
prematură.

...

tribunalul aşteaptă!
nu-l faceţi să-şi piardă vremea
el stă după uşă-orice uşă
după haina de blană
după ochii albaştri mâna caldă
sau picătura de cerneală
luaţi loc domnule **A**
domnule **L** domnule **E** domnule **X**
în această zi veţi fi spânzurat
pentru trafic de litere
de principii şi astfel de droguri
lăsaţi pe masă obiectele contondente
lăsaţi orice vârf de metaforă
agăţat după coate orice urlet de lup
răvăşit prin vreun suflet
şi vina pe soartă ascunsă prin pod
atunci am spus linişte!
la ora asta tribunalul
s-a închis demult
numai în piaţă câte un nebun
ţine prelegeri la mese
cu aerul de *mistic rus*
cu gust de praf în părul pârlit
de la ultimul foc în care-a căzut
pentru nimic
numai un tribunal ar şti sigur
pentru ce...

...

pentru momentul acela
nu s-a pregătit nimeni pentru
momentul în care timpul
va spune acum vă las
asta aţi vrut dintotdeauna şi
visul vostru se împlineşte
numai că trebuie să ştiţi
dacă plec o să iau cu mine
tot ce-am măsurat printre voi
o să iau primăverile mugurii
florile din bătaia răsăritului
roua de pe frunte poate chiar
şi frunţile o să vă iau şi
tristeţile şi cât o să vă plângeţi
pentru ele o să-mi cereţi
să vă las măcar tristeţile
şi fiindc-o să vă iau chiar şi
singurătatea o să rămâneţi atât de
singuri încât nici gândul că sunteţi
singuri n-o să vă mai ţină
de urât.

NAUFRAGIUL AR MAI PUTEA FI O ŞANSĂ...

Lui Sorin Radu

Toată ziua

când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa piatra cu zborul
şerpii Meduzei cu amintirea de a fi fost cosiţe
coiful cavalerilor cu rugina vârfului de suliţă
aşadar când vezi că toate se iubesc
secundă de secundă zi de zi
îţi vine să-ţi iei toamna de-o aripă
şi să dai cu ea de suflet până-i crapă ploile
şi se fac în busuiocul răsărit după urechea stângă
a fiecărei fete care s-a crezut cel puţin o dată
în viaţa ei zână;
că nu mai auzim lucrurile pe care le auzeam
nu mai cântăm cântecele pe care le cântam
şi prin urmare nici nu mai putem promite
lucruri de cele promise într-o doară
de străbunicul copiilor săi, lucruri ca tinereţe
fără de bătrâneţe, ziua fără de noapte
şi moartea fără de frică
da, nu mai putem promite nimic
şi cu toate astea, în accidentul frumos de a fi
trebuie să dăm de florile florilor şi de cerul
cerurilor
mai ales când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa ochiul cu lumea
mormântul ... cu viaţa.

În căutarea unui potop

aşternut la rădăcina apei
stă timpul cu lacrima între coarne.
la mine apele cu peştii lor
au venit să sape fântâni ca să-şi înece zeii
care ies ziua desculţi fără să-i ştie nimeni
şi aşa învăţând de mici să ucidem plânsul în faşă
fiecare după numele lui
fiecare după ochiul lui
după ziua care l-a făcut cu două aripi mai puţin
caută fiecare un chiparos ca să-i fie un Noe
pentru că în arcă au loc toate fiarele minţii
cele moştenite şi cele născute
cele vii şi cele înviate
numai că nu toţi cunosc un munte
şi un porumbel dat de sus
şi mai ales nu toţi ştiu să găsească un potop
care să-i adopte de la-nceput
(sau chiar la bătrâneţe)
cu arcă şi cu ploaie
şi cu nebunia lor.

Ceasul

ca un furnicar galactic răsună pământul
de mişcările secundelor că nu mai ai loc
de atâtea ceasuri care nu te lasă să mori
nici măcar o dată până la miezul nopţii
ceasuri la nodul ierbii în ghiozdanele copiilor
în hainele de gală ale sălciilor
în pantofii cu tocuri ale fiecărui trăsnet
astfel încât fiecare om trăitor pe planeta asta
are şansa de a se considera ceasornicarul
la picioarele căruia stau grămezi de secunde
mai mari sau mai mici
mai înalte sau mai scunde
cu burta mare şi cu părul verde
când eram mic trăgeam de limbile ceasurilor
fără ca ele să îşi dea seama că atunci
aveam putere – „în cer şi pe pământ" – să le iert
păcatele de a exista sau să le condamn la tăcere
cum s-a hotărât mai înainte un om puţin nebun
cu ceasurile lui lichide asemenea inimii amorfe
pe care-o port din când în când cu mine.

Furtuni de linişte

la mine de Paşti tăcere solemnă
sâmbăta
ca în tranşee înaintea unui asalt
când soldaţii vorbesc din apăsarea bocancilor
ca intrarea piramidelor
sub aripa neagră a soarelui
sau ca atunci când mama
îşi piaptănă fetele după scăldat
la mine acasă mă simt uneori
ca o umbră la trunchiul căreia
încă n-a înmugurit frigul
şi de-asta ai mei trec aleargă
vorbesc mănâncă mă cheamă
într-o tăcere asurzitoare
cum numai copilul înainte de naştere
şi puii sub coaja oului o mai aud
la mine acasă îţi iei un vis frumos când adormi
şi-l legeni încet până mâine dimineaţă
cea care vine lin de tot
(în trapul răsăriturilor pe obrajii fecioarelor)
şi-l legeni dimineaţă de dimineaţă
până creşte mare şi tăcut...

Buzele casei

între buzele casei am rămas închis
buza de sus peste care cade
apa caldă a verilor zgârcite
silind vrăbiile să facă semne către cer
buza de jos dând cu şarpele casei
de marginile pământului buza de jos a casei
străduindu-se (fără izbândă)
să traseze linii cât mai clare între cei vii şi cei morţi
de aceea când intri într-o casă
trebuie să câştigi bunăvoinţa buzei de jos
îmbăiată în degetele umbrelor
responsabile de fiecare trosnet din noapte
atât, nimic mai mult – între buzele casei
strivit de gândurile ce-şi scot cozile printre pagini
încerc să îmi aşez sub tâmpla dreaptă
o pernă care să nu se revolte împotriva mea.

Îmbrăcați de duminică

eram noi aceia din fotografii
n-aveam stânci pe suflet – doar multe coli
nescrise
cămăşi albe voci străvezii
şi pe băncile acelea semănam
ca nişte forme pure incomodate
de suportul trupului (al doilea nu exista)
bine'nțeles că te iubeam
altfel nu ți-aş fi adus pe rând cuvintele
la punctul în care am fi putut
să ne furăm unul altuia numai prin cuvinte
şi când în cerul frunzei şi în ochiul ierbii
căzuseră ninsori cu carul
fără metafore – tu ştii – căzuseră ninsori cu
carul
atunci a trebuit să râdem în spatele ramelor
(acolo unde se trăieşte viața şi un bătrân zicea
că toți se-nchină la doi zei: la zeul cuc şi zeul
corb)
al ramelor desculțe de margini care au darul
sufletelor de-a nu se lăsa văzute ziua
bine'nțeles că te iubeam (ca şi azi)
altfel n-aş mai putea vorbi în glumă despre timp.

Într-un timp indefinit

am plecat să mă urmăresc
(ca să nu mai zică lumea că dau de mine
întâmplător)
când noaptea se ține de gât cu lumina felinarelor
când mâinile tuturor bătăuşilor au învățat să
îmbrățişeze
adică în timpul indefinit născut odată
cu nestematele din fruntea cerbului
cu potcoavele de argint pe care fiecare casă
fiecare om şi mai ales fiecare durere
sar din an în an chiar şi după ce potcoavele se
tocesc
şi ei nu-şi dau seama
şi sunt morți demult.
într-un timp indefinit aşadar îmi adulmec urma
timpul în care ajung prea des să dau de lucruri
neobişnuite
lucruri de toată mirarea
cum li se întâmplă celor ce se trezesc deodată
câte doi într-un suflet
sau celor care-şi găsesc pe neaşteptate inimile
bătând
(deşi ei îşi formaseră altă imagine despre inimă)
nu mă mai chemați înapoi – eu sunt dat dispărut
într-un timp indefinit.

La fântânile plecate

m-au ajuns din urmă
mâinile reci ale zilelor în care mama
mă trimitea-n turniruri să omor balauri
de la fântâna noastră veche răsărită-n curte
şi acum stau pe banca
unde timpul m-a muşcat de suflet
aşteptând să vină ea –
ea din celălalt timp cu mâinile calde
să mă vindece de răni.
ca un trist fecior de crai mai visez încă turniruri
şi îmbrac culoarea doamnei ce m-aşteaptă la
castel
nu mai pot să le cer apă primăverilor nebune
fiindcă nu văd decât graalul
şi-n orice apus – un zmeu
seara mă simt inspirat lângă sticla mea de vin
şi toţi îl cunosc pe bardul – bardul … sticlelor
de vin
dar ajunge. nu mai ştiu în ce timp să mă trezesc
să îmi iau costum, valiză, să dau ochii cu colegii
adormiţi în turbo pascal
sau să îmi aşez armura pentru marile turniruri
chiar de-ar fi să vin pe urmă
cu un suflet mai puţin.

Obiceiuri înnăscute

culorile ca şi fericirile
sar din două-n două
să nu-mi spună cineva
că a cunoscut două fericiri
când se-mbăta cu golul dintre ele
să nu mintă cineva
că între cele două prăbuşiri –
una în scutece cealaltă în podul palmei
pământului –
a găsit graalul
poţi minţi că ai făcut cort din stele
degete din ochii luminii
dar culorile ca şi fericirile
sar din două din trei în trei
şi noi nu ştim încă să numărăm.

Halucinație

am făcut țurțuri la pleoape de-atâta păcat
primăveri despuiate de flori se plimbă-n oraș
de ieri pescăruși desenează anotimpuri pe cer
se-ascunde soarele-n tablouri de noi
nu mai plânge și tu nu vezi
de vreo două-asfințituri ne cresc mâini până la
cer –
să ștergem stelele de praf
și să le punem în coșul cu ouă de Paști
vulcani de noapte-au îngropat câmpiile
cineva m-a învelit pe nesimțite
cu-o pătură țesută din pământ
și-am adormit pe-un colț de vis
până la alt somn.

Generația ambalaj

despre pungi – astăzi vom vorbi despre pungile
de plastic
aflate în situații foarte delicate de-o vreme
încoace
pungile în care toate fetele înșelate
își aruncă acea zi ciudată numită „ieri"
pungile umplute cu iubiri la minut
cu timpul rest
cu tremurul fețelor acoperite înainte de execuție
cu temerile noastre înflorite când fulgeră afară
și scuipă pământul cu pietre în soare
pungile cu foșnetul lor metafizic
al atâtor credințe crescute cu grijă
și-n care sărim ca peștii
de câte ori apar incendii
prin colțurile sufletului
pungile în care trăim singuri până ne înecăm
(dintr-un prost obicei) și ajungem
în ambalaje curate și albe de unica folosință –
să ne ducă-napoi.

Şarpele

şarpele nopţilor stând
la răspântia unde fântânile
au uitat generozitatea
de a-ţi da înapoi chipul
nimeni nu a venit înapoi
fără să-şi lase nopţile
brodate cu atâtea vise
încă de când mama le promitea câteva
în leagăn
şarpele ochilor luându-te de mână
aşa cum David îşi ţinea harpa
ca pe o coastă de leu crescut de mic
pentru a fi harpă
şarpele apelor legănate pe apele buzelor
şi ai plecat într-o dimineaţă
fără să mai iei pe nimeni
să te scalzi pentru că pământul cu şerpii lui
nu primeşte decât oameni curaţi
cu hainele aşezate
cum numai la botezul copiilor se face.

Draperii de metal

zumzetul asurzitor al unor pui de nor
plecaţi din poala cerului
zumzetul asurzitor – cel puţin tot atât de mult
ca gândurile copiilor până la 10 ani
treziţi cu două ceasuri mai devreme
de clopote pe vreme de război.
grămezile de râs peste grămezile de frunze
ţipetele scoase de 2000 de ani de fiecare om
rătăcit înăuntrul său (sau înăuntrul altuia)
pui de primăvară pui de ploaie
pui de frică răsăriţi pe retinele copiilor
obişnuiţi cu zgomotul armelor.
această poezie nu este despre război
şi totuşi ea nu poate fi despre altceva.

Poemul despre haine ude

în groapa aia săpată
pentru aflarea celuilalt capăt de lume
să ne fi văzut buzele arse
(şi ştii că mama îmi ştergea din colţul gurii
toate cuvintele care m-ar fi putut face scrum).
femeilor plecate în căutarea
unei mâini care să mângâie
copacilor aşezaţi asemenea stâlpilor înroşiţi
după finalul fiecărei execuţii
inimilor care au strâns între buze
praf de puşcă
războaielor măsurate după numărul de mâini
amputate
le-am spus tuturor (aşa cum citisem într-o carte)
că Totul e o iluzie
şi nimeni nu m-a crezut pentru Dumnezeu
nimeni nu m-a crezut...
(nici eu)

Peste florile acelea – urme de lupi

ca atunci când te-ai aşezat
lângă uşă numai şi numai
pentru a fugi odată
ca atunci când tremurai
de frica omului negru şi din cauza asta
ţi-ai cumpărat o pelerină neagră
ca atunci când mă rugai în continuu
să-ţi spun te iubesc
şi repetam în delir nu mai ştiu ce.

Poarta verde

se cântă încet
lângă magazinul de pantofi
copilul cu degete îngheţate scapă moneda
porumbeii şi corbii beau apă de la acelaşi izvor
(nu te mai temi de poarta verde nu-i aşa)
miroase a tămâie arsă
în cimitirul Sfântul Gheorghe.

Karma

plânsul nu poate plânge
el se poate lua în braţe
îşi poate duce trupul îmbălsămat
într-o piramidă moştenită de la naştere
şi de acolo se va scoate de câte ori plouă
azi nu e o zi bună pentru plâns
ne-au înflorit tristeţile pe umeri
şi numai mâna ta le culege
le trece în albul ei
ce dor o să-mi fie
de acest timp cu florile lui
care cad ca nişte bolovani ai păcatului pe ochi
ai păcatului că toţi ţin în braţe
câte o piatră
pe care chiar dacă n-o vor arunca
o să le cadă pe vârful picioarelor
ca o cruce bătrână.

După fluturi

plecat după fluturii
prinşi altădată în pălăria bunicului
când se-nvaţă beţia aripilor
a acelor aripi decorându-mi zmeii
şi solzii lor verzi
în colţurile camerei –
cuvintele bătrânilor au rămas
să spargă nucile aşezate
de ani de zile în coşuri
nebunul satului e mort
şi-n loc de ierni
ne cântă amintirea lor
şarpele casei şi-a pus coada
în jurul capului şi e bătrân
bătrân de tot
că n-ar putea nici să-şi mai ridice
privirea
din uitarea în care a căzut
ca vulturul de pe turla bisericii
cu crucea în cioc.

Nimic nou dincolo de noi

ochii mei în dimineţile de toamnă –
triştii pitici ai grădinilor englezeşti
pe care lichenii şi-au făcut casă
cum se ascund duhurile prin ochii
icoanelor
şi ciulinii la rădăcina coarnelor
berbecilor
şi solemnitatea în catedrala năpădită de
tăcere
aşadar numai în catedrale te simţi
ca în faţa unui covor nesfârşit
unde ştii că trebuie să cari o mare povară
pentru că drumul e obligatoriu
chiar dacă nu ştii la ce duce
acei romani trebuie să fi trecut
prin furcile caudine dacă le era frică
de furcile caudine şi chiar cu un soare în
spate
le era frică de croncănitul lor
până la urmă de-asta plecăm
de-asta iubim la răscrucile vieţii:
să vedem dacă înainte cântam sau
croncăneam.

Culori

aşa cum celţii plecau la război
aşa cum ai asculta Cântarea cântărilor
într-un hamac de frunze
aşa cum ploaia asta dansează
ca irlandezii toamna
aşa cum storceau dacii
strugurii în teascuri
aşa cum pleci cum vii
cum scrii poezii pe bilete de autobuz
aşa înveţi totul
chiar şi ce n-ai fi vrut
vreodată...

Intuiţie

în camera asta
metaforele stau agăţate pe perdele
fericirea dă cu cotul
şi se plimbă în diagonala oglinzii
de parcă ar aştepta un telefon
în camera asta se râde prea mult de unul singur
se golesc mine de pix
se aruncă multe ciorne la coş
odată mi-am văzut de la geam
un vis spulberat (răsăritul a venit
cu trei minute mai târziu)
peste 25 de ani
presimt că un oftat o să dea buzna peste mine
şi-o să mă găsească nebărbierit
cu părul lung
cu sufletul plecat
şi-o să mă dea afară cu forţa.

Răsărit în negru

i-am luat toate nuanţele de negru
negru de culoarea părului ars pe rug
negru ca râsul Satanei
negru ca ochii lui Samson după trădare
negru ca primăvara aia în care m-ai blestemat
şi am luat toate nuanţele de negru
în care degetele mele înotau
de parc-ar fi fost nişte fiinţe răzvrătite
apoi am vopsit toate aripile lui transparente
toate aripile
ca să nu se mai prefacă niciodată
îngerul de păcură.

Jocul de-a şotronul

cineva a şters linia norocului
din palmele copiilor
eu mi-am dat seama de-atunci
de când stâlpul de lumină
se uita iscoditor
cu ochiul lui metalic
ca o crispare personificată.
orice-ar fi vorbit
copilul rătăcit într-un lan de umbre
revenea la jocul şters
din palme
şi nu era numai asta problema
mi-a spus că a văzut
cu ochii lui cum pe stradă
un om îşi eutanasiase fericirea
cu puţin timp înainte de Paşti.

În căutarea unui mit

a venit s-o întrebe în secret
pe femeia care nu mai era vie
şi stătea lungită pe canapea
probabil că ne va întreba pe fiecare
i-am zis vecinului din stânga
pe el nu-l interesa
decât dacă a venit iarna şi are barbă albă
pentru că nu văzuse niciodată o iarnă
apoi mi-am aşezat haina în cuierul
din corn de cerb ca să ascult
varianta laponă a mitului
celui care s-a înecat cu un cântec
în timp ce sufla într-un fluier.
sub capul meu stă o pernă de fulgi
şi-n fiecare noapte
am dat în urmărire
un vis.

Cercul

tot aşa mă obişnuisem
ca viaţa să-mi aducă din când în când
câte-un cal troian
promis de fiecare dată a fi ultimul
şi cum nimeni nu mai credea
în puterea de a zâmbi
s-au deschis şcoli de a râde
chiar în interiorul calului troian
cred că prima dată am râs
de încercarea nebunească de a zbura
peste tot cu zâmbetul pe buze
când au fost atâtea locuri
unde a trebuit mai întâi
să împac cercul şi pământul
regii şi reginele cu foşnetul aripilor mele
(cu condiţia să accept de la fiecare
câte-un cal troian).

...

două idei se certau între ele
ca şi când pe lumea asta
oamenii ar fi fost trecuţi în rezervă
şi şi-ar fi trimis ideile
să trăiască în locul lor
uneori mi-e teamă de versurile
pe care le scriu mi-e teamă
să nu iasă de pe coli
şi să alerge desculţe prin oraş
unde ar putea fi acuzate
de tulburarea ordinii publice
de încercarea de a mă lovi
cu coada netimpului peste nopţi
uneori am impresia
că versurile îşi disputau
un suflet care se întâmpla
să fie al meu
îşi probau virtuţile retorice
încercând să mă convingă
că aripa morţii şi perna mea
sunt sinonime parţiale.

...

crezi că aş putea să fac
din braţele castanilor coloanele
Capitoliului
să mă strâng de gât cu un mit
de câte ori se încurcă drumurile
prin buzunarele nu ştiu cui pământ
crezi c-aş sta să privesc
de la masa în romb cum trec
de două ori pe zi
de două ori pe viaţă
suflete sângerând
suflete cu genunchiul căzut în talpă
cuvinte cu gânduri îndoite
peste gulerul cămăşii
crezi c-aş suporta toate astea
dacă n-aş ştii că mâine
s-ar putea lovi pe trecerea de pietoni
o dimineaţă?

***

s-au deschis geamurile lumii
toate
filele-şi întorceau scrisul pe dos
la masa dintr-un bar năştea poetul
pe uşi pe scaune şi pe coperţi
de ce să ningă azi în august?!
să ducem iarăşi timpul într-o groapă
(oricum bătrânii spun că e strigoi)
să nu-l jeliţi
tu ştii nu ştii
tu vii nu vii
credeam că moartea e o boală
întâi te doare pieptul capul
cerul îşi schimbă crengile prin casă
se zbate frunza ca o muscă prinsă-n plasă
spune totul nu te opri
totul
tu vii nu vii
tu ştii nu ştii
lumina cască guri de piatră.

***

mi-am dezarmat timpul
astăzi n-o să-mi fac griji pentru nimic
aş putea număra firele albe
din coamele cailor dinspre miazănoapte
aş putea să vin într-o seară
să-ţi sărut umbra părului
când stai pe terasă
şi te uiţi la ulii
aş învăţa cum să fac un buchet
din florile punctate cu stiloul
în momentele de plictiseală
pentru că astăzi n-o să-mi fac griji
nici n-o să mă mai întreb
dacă atunci când mi-ai prins sufletul
ca o floare carnivoră în cupa palmelor
erai tu sau fericirea îţi împrumutase
culoarea ochilor.

* * *

se topeau anotimpurile
la fel şi tu
se topeau adierile de dorul
cântecului în graba cu care
ar fi vrut să înceapă o furtună
mă trezeai din somn
ca un profesor fericit
că a descoperit frumuseţile greceşti
în forma stâlpilor de pe strada
unde toate scenele de iubire se derulează
fulgerător în schimb se insista mult
asupra despărţirilor
şi tu mă trezeai în continuare
îmi apăsai fruntea ca şi când
n-ai fi vrut să mai vezi
nici un gând zburând prin casă
eu trebuia să joc rolul celui care
se va trezi în final
dar cineva îmi pregătise
mai demult somnul.

Final

există un singur răspuns
pentru toate întrebările
îmi poţi cere să-ţi spun
cât de mare este calea lactee
sau aripa dreaptă a unui grifon
sau inima mea când visez că trăiesc
dar fiindcă este vorba
de un singur răspuns
n-o să-l găseşti
nici după ce vei fi întors pe dos
înălţimile scărilor cu obrăznicia ta
şi-aş putea să-mi pierd
toate adevărurile cu corurile lor
prea zgomotoase uneori
dar există un singur răspuns
care-mi stă lipit în podul palmei
ca o reflexie a mea
chiar şi după ce-mi voi pierde
reflexia.

COLECTIA TINERI SCRIITORI ARGESENI

Proiect realizat de
Asociația pentru Sprijinirea, Promovarea și Ajutorarea Tinerilor (A.S.P.A.T.) Pitești, 2004

Acest proiect s-a realizat cu sprijinul Comunității Europene prin **Agentia Națională pentru Sprijinirea Inițiativelor Tinerilor – A. N. S. I. T.**

♦ **ALEXANDRU MĂRCHIDAN**
De valpurgii nu am fost acasă

Tehnoredactare: **Sorin Radu**

Coperta: **Marius Oprescu**

Alexandru Mărchidan- De valpurgii nu am fost acasă
Colecția „Tineri scriitori argeșeni", 2004
Proiect realizat de ASPAT Pitești
I S B N: 973-0-03641-1

Premii naționale:

- Premiul revistei „România literară” la Festivalul Național de Poezie „Tudor Arghezi” – Târgu Jiu, 2002
- Premiul special la Concursul Național de Poezie „Dragoş Vrânceanu” – Vâlcea, 2002
- Locul II – Concursul Național de Poezie „Ion Minulescu” – Slatina, 2003
- Locul III – Festivalul Național de Poezie „Virgil Carianopol” – Caracal, 2003
- Premiul special – Festivalul Național de Poezie „Ioanid Romanescu” – Iaşi, 2003
- Premiul Gavril Rotică şi premiul revistei„Convorbiri literare” la Concursul Național de Poezie şi Proză scurtă „Magda Isanos – Eusebiu Camilar” – Suceava, 2003
- Premiul editurii „Paralela 45” – Piteşti la Concursul Național de Poezie „Ion Pillat – Acolo unde-n Argeş...”, Piteşti, 2003
- Marele premiu – Festivalul Național de Poezie „Gheorghe Pituț”, Beiuş, 2004
- Locul III – Concursul Național de Poezie „La porțile visului” – Reghin, 2004
- Locul III – Concursul Național de Creație Studențească – Timişoara, 2004

ISBN 973-0-03641-1

COLECȚIA TINERI SCRIITORI ARGEŞENI